Chet Baker

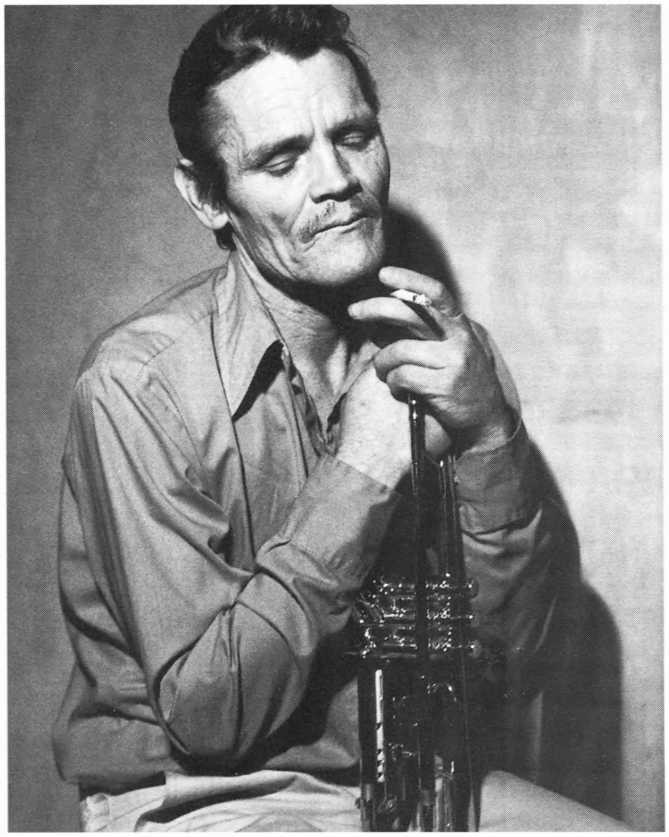

Modefotografen Bruce Webers lyrisk afklædende portrætfilm om den karismatiske jazztrompetist kan ses i marts måneds Kosmorama Night.

Et års tid før jazztrompetisten Chet Baker i 1988 døde efter et stadig mystisk fald fra et vindue i Amsterdam, havde modefotografen Bruce Weber og et filmhold fulgt den karismatiske Baker gennem et års tid. Det der var startet som en projekt om en lille kortfilm blev i stedet til denne 2 timer lange både frapperende smukke og barskt afklædende dokumentation af trompetisten og hans blakkede liv og levned.

Bruce Weber, der var en af 80'ernes store modefotografer, havde inden denne film lavet dokumentarfilmen om unge boksere, *Broken Noses*, og med den vist sin flair for at finde temaer og personer der kunne fylde hans billeder med en særegen narcissistisk maskulin skønhed, som han formidlede i fint lyssatte sorthvide billeder. Også Baker kunne være valgt for sin fotogent karismatiske personlige udstråling og fordi hans liv og skæbne stod skåret i hans hærgede 57-årige ansigt, hvor smerte og levet liv lå i hver millimeter af de dybe furer, i de indfaldne kinder og i blikket der så mere indad end ud på verden.

Og netop dette hærgede fjæs tilhørte en mand, der i 50'ernes Los Angeles var bebopens musikalske modstykke, og samtidig blev anset for at være jazzmusikkens svar på James Dean, med en udstråling af tidstypisk uhyre fotogen skønhed. Han var et idol, men blev afhængig af stoffer og det ses.

Men når han satte trompeten for munden eller med sin spinkle, næsten skrøbelige, men følelsesmættede og ekstremt coole og vibratoløse stemme, intonerede en af sine uforlignelige lyriske balladetolkninger, var både han og tilhøreren i en anden verden.

Chets verden er helt hans egen, ligesom Bruce Webers film, der er visuel lækker som hans reklamefotos for Calvin Kleins hippe undertøj. Den er optaget på et materiale med høj kontrast, der giver de sort hvide billeder et magisk uvirkeligt skær der ekkoer af Chet Bakers melankolsk romantiske balladesang.

Men på trods af den superbe indpakning er det et afklædende portræt der serveres, et portræt af et totalt narcissistisk, ansvarsløst menneske, der undsiges af selv moderen, der måske nok anerkender hvad han har nået, men finder ham en fiasko som søn og menneske. Det samme mener hans mange kvinder, der elskede ham skønt han altid betød problemer, efterlod sig en stribe børn der stort set ikke kender ham og konsekvent stak af fra ethvert ansvar.

Han skabte sin egen verden som en myte efter behag, fortalte de løgne der kunne være tjenlige for det billede han ville give af sig selv og sit liv. Men som Baker med trompet og stemme kunne skære ind til benet af forslidt standardmateriale, således graver også Bruce Weber ned under den Baker-historiens overflade og når i sin tilsyneladende improviserede og impressionistisk formede historie frem til andre billeder af musikeren. "Jeg har lavet en film jeg mener er sand i forhold til ånden i hvad det vil sige at være sammen med Chet, hvad der foregik i hans hovede og hvorfor denne mand kunne gå på scenen – nogle gange under ufattelig mental og fysisk smerte – og så spille og synge en sang, der kunne røre folks hjerter", har Weber sagt.

Alle i hans kreds har drømt om at redde ham, men uden held. Hans holdepunkt var musikken og narkoen, alt andet blot en illusion, en anmassende virkelighed der stillede krav han ikke ville og kunne leve op til. Let's get lost. *Dan Nissen*

Let's Get Lost. Instr.: Bruce Weber. USA, 1989. 119 min.

Filmmuseet fredag den 29. marts, kl. 20.00.

Fuego – et erotisk overflødighedshorn

I april måned præsenterer Kosmorama Night den argentinske instruktør Armando Bo's melodrama 'Fuego' – og hvis man elsker alt, hvad der er fuldkommen overdrevet, vildt og passioneret, må man under ingen omstændigheder snyde sig selv for muligheden for at stifte bekendtskab med denne varmblodede herre... for slet ikke at tale om hans kone, Isabel Sarli, den storbarmede stjerne, der gør både mænd og kvinder vilde i varmen.

Fuego

Selvom den yppige, argentinske skønhed, Laura, har en glubende appetit for mænd, har hun også smag for sin midaldrende husholderske, Andrea. Laura forelsker sig dog i Carlos, der er en velhavende industrimagnat, og følelserne gengældes, så han tilbyder hende ægteskab. Men i begyndelsen føler Laura sig tvunget til at afslå, fordi hun ved, at hendes vidtfavnende lyster nødvendigvis vil drive hende ud i utroskab. Til sidst beslutter hun sig imidlertid alligevel til at acceptere Carlos' tilbud, hvilket gør Andrea rasende. Laura beroliger husholderskeen med, at ægteskabet ikke vil ændre på de to kvinders forhold.

Kort efter vielsen går det op for Laura, at hun ikke formår selv at kontrollere sine drifter, og denne erkendelse gør hende desperat og ulykkelig. En dag kommer Carlos tidligt hjem og finder sin kone i seng med telefonreparatøren, der fortæller den stakkels ægtemand, hvad alle andre i hele byen allerede ved. De fornuftige ægtefolk beslutter at gøre noget ved problemet og vælger derfor at spørge deres læge til råds. Lægen stiller diagnosen 'seksuelt neurotisk' og sender dem videre til en specialist i New York. Andrea bliver som led i 'oprydningsprocessen' fyret, og Laura prøver af hele sit hjerte på at undertrykke sine tendenser. Da hun alligevel en dag bukker under for passionen og kaster sig i armene på en fremmed mand, bliver hun så fortvivlet over nederlaget, at hun ikke ser anden udvej end selvmord. Men Carlos' støtte hjælper hende til at tro på, at tiden vil løse problemet.

Da Carlos en dag kommer hjem, finder han Laura opløst i tårer – hun har igen givet efter for sin drift. Nu synes Carlos efterhånden også, at det er blevet for meget, så han tilbyder at dræbe sin kone...

Historisk kig på sex i film

Som sidegevinst ved april måneds Kosmorama Night tilbydes showet 'A Strange History of American Sex-Cinema', der giver et kronologisk vue over udviklingen af den erotiske repræsentation på det hvide lærred. Showet starter tilbage i 20'ernes stumme peepshow shorts med bl.a. *Dance of All Veils* og *See What Turned Grandfather On!*. Fra 30'erne får vi bl.a. *Malamu* – en eksotisk junglefilm med et dødfarligt monster og nøgne dansedamer. Perioden fra begyndelsen af 40'erne og frem til slutningen af 60'erne illustreres med alt fra reklamer over musikfilm til moralske oplysningsfilm. 70'erne dækkes primært af en række groteske trailere, hvoraf bl.a. kan nævnes *Private Duty Nurses* og *Woman Hunt*.

Maren Pust

Fuego (...), Argentina 1969. I&P&M: Armando Bo. Medv.: Armando Bo, Isabel Sarli, Alba Mujica, Roberto Airaldi m.fl.

A Strange History of American Sex-Cinema, 1920-75. Tilrettelagt af Jack Stevenson.

Filmmuseet fredag den 26. april, kl. 20.00

The Incredible Torture Show

Inden Kosmorama Night trækker sig bukkende tilbage for at holde sommerferie, lukker vi bixen med gys og gru over hele linjen. Vi satser på, at de lyse nætter er tilstrækkelig lyse til at vort publikum tør gå hjem efter en aften med gåsehud og hjertebanken... Men vi anbefaler, at man undlader at se nogen dybt i øjnene de første par timer efter forestillingen.

The Hypnotic Eye

En underlødig amerikansk klassiker fra 1959. Jacques Bergerac spiller hypnotisøren, Desmond, der har den uheldige effekt på de kvindelige frivillige, der underkaster sig hans magiske blik, at de efter showet går hjem og vansirer deres egne ansigter – en helt igennem afskyeligt tænkt film, hvor ingen kan vide sig sikre. Et af Desmonds ofre finder fx på at vaske sig i syre. Det værste ved det hele er, at vi – det uskyldige filmpublikum – risikerer at blive hypnotiseret af dette gale menneske, der ikke blot har held til at få frivilligt medvirkende men også de andre tilskuere i sin magt – og altså dermed også os i museets bløde sæder...

Som Desmonds kone og assistent, Justine, ses Alison Hayes – det var hende i *The 50-foot Woman*. Og et særligt beatnik-aspekt får i Desmonds særprægede forestilling lov at udvikle sig med både digtoplæsning og bongotrommeakkompagnement. Desuden medvirker den kendte parodist Fred Demara, der i øvrigt selv engang blev portrætteret i en film af Tony Curtis. Demara forestiller en skuespiller, der forestiller en læge.

De føler Dem helt afslappet – De koncentrerer Dem dybt om de næste sætninger i denne tekst: Denne film skal ses – denne film skal ses – denne film skal ses..

Bloodsucking Freaks

Bloodsucking Freaks (78) har også været lanceret under titlen *The Incredible Torture Show*. En på alle måder ulækker film, der står i en vis gæld til *The Wizard of Gore* (70). Instruktøren, Joel M. Reed, formår at tage så meget strøm på splattergenren, at filmen faktisk vipper over og bliver komedie. Her får man valuta for pengene: Tortur, ydmygelse, balletdansere, udtømning af hjerner ved hjælp af sugerør, levende numser er dartskydeskiver, en kælder fuld af kannibalske kvinder og meget mere.

Hvis det kan glæde nogen, kan vi oplyse, at denne film i sin tid blev taget af plakaten i New York, idet en feministisk bevægelse fandt den politisk ukorrekt – hertil bør man vel så også tilføje, at den nok ikke er direkte velegnet for mindreårige.

Maren Pust

The Hypnotic Eye (...), USA 1959. I: George Blair. M: Gitta & William Read Woolfield. P: Charles B. Bloch. Medv: Jacques Bergerac, Alison Hayes, Merry Anders, Carol Thurston, Fred Demara.

Bloodsucking Freaks/The Incredible Torture Show (...), USA 1978. I&M&P: Joel M. Reed. Medv: Seamus O'Brien, Louie DeJesus, Don Fauci, Lynette Sheldon, Viju Krem, Miles McMaster, Michelle Craig.

Filmmuseet fredag den 31. maj, kl. 20.00